

Arrest

nr. 188 443 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat C. SCHREURS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtu te zijn, afkomstig uit subdorp Pashtun Kot in Chak Noori, district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen, alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. Zo had u een GSM-winkel op de tweedehandsmarkt in Jalalabad-stad. Ongeveer twee tot tweeënhalf jaar geleden leerde u er een zekere Sharif kennen, met wie u zeer goed bevriend raakte. Hij reed rond met zijn riksja en bezocht u vaak op de markt. U werd zelfs zo'n goede vrienden, dat u hem eigenlijk als een broer beschouwde. Voor uw winkel bevond zich het Parwan Kapissa Hotel, en u merkte dat Sharif de laatste tijd veel vaker dan voorheen langskwam. Op een dag, ongeveer twintig dagen voor uw vertrek, belde hij een persoon op met uw telefoon en niet veel later viel een patrouille het hotel voor uw winkel binnen. U kwam toen te weten dat er zich eigenlijk taliban hadden verscholen in het hotel. De taliban werden gearresteerd en

meegenomen door de patrouille. U zou daarop gevraagd hebben aan Sharif wat er aan de hand was, maar die wou u niets vertellen. Hij gaf echter wel toe dat hij bij de National Directorate of Security (NDS) werkte en dat hij eigenlijk zijn commandant had gebeld. U vertelde later aan uw vader wat er net was gebeurd, die op zijn beurt uw vriend opbelde en hem vertelde geen contact meer met u op te nemen. Een zeven tot achttal dagen later, rond tien tot elf uur 's avonds, kreeg u echter thuis bezoek van de taliban. Uw vader werd handhandig aangepakt en u werd zelf meegenomen in een auto. U zou uiteindelijk naar het district Khogyani rijden, waar u werd vastgehouden door de taliban. U werd er veelvuldig geslagen en gevraagd wie de spion was. U kon het niet langer volhouden, zwichtte, en gaf toe dat het uw vriend was. Drie à vier dagen later kreeg u bezoek van een commandant die u eveneens zou ondervragen. De commandant vroeg het adres van uw vriend, maar u kon hier niet op antwoorden. U werd ten slotte gedwongen om mee te strijden met hen of u zou worden gedood. U merkte dat in het kamp ook andere jongens getraind werden voor de jihad. Na zo'n acht à tien dagen in gevangenschap, kon u echter ontsnappen uit het kamp. U werd opgepikt langs de weg en trok naar Jalalabad. U vertelde alles aan uw vader die u aanraade onder te duiken bij Malik Sahib Azim. Hij zou uiteindelijk Malik Sharif bellen, maar die kon u niet helpen en besloot om u naar het buitenland te sturen. Na uw vertrek, toen u in Turkije was, werden uw ouders gedood door de taliban. Zij zouden ook dreigbrieven hebben ontvangen. U verliet Afghanistan op 3 oktober 2014 en reisde via Pakistan en Iran naar Turkije, waar u zo'n tien maanden zou blijven omdat u niet voldoende geld had. U reisde verder via Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland naar België waar u op 5 november 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 april 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Betreffende dergelijke documenten merkte u op dat u deze eerstdaags verwachtte (Gehoorverslag CGVS, d.d. 8 februari 2017, p. 2-3). Het CGVS heeft tot op heden echter geen enkel document van u mogen ontvangen. Hoe dan ook is het opvallend dat u pas zo'n twee weken geleden (CGVS, p. 3), naar uw documenten zou hebben gevraagd. Gezien u toch al geruime tijd in België verblijft en het belang van documenten u meermaals werd meegedeeld, lijkt het er dan ook sterk op dat u geen of weinig ernstige inspanningen hebt geleverd om dergelijke documenten te bekomen. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u het meermaals vroeg, maar uw contactpersoon het nooit opstuurde is weinig afdoend. Zo regelde uw contactpersoon eveneens uw vertrek vanuit Afghanistan, waardoor het weinig logisch lijkt dat hij niet eens de moeite zou doen om dergelijke belangrijke documenten te verzenden (CGVS, p. 23). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan nochtans verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. Door dit tekenend gebrek aan medewerking wordt de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, ernstig aangetast. Deze desinteresse in uw asielaanvraag tast bijgevolg ook uw geloofwaardigheid aan. **Derhalve dient eveneens te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit.** Het ontbreken van enig identiteitsbewijs houdt eveneens een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u een winkel te hebben in Jalalabad-stad, waar u uw vriend leerde kennen (CGVS, p. 16). Het is dan ook vreemd dat u geen enkel document wist neer te leggen van uw winkel, noch had u ook maar één foto (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, u verklaarde dat u er ongeveer tweeënhalf jaar geleden uw vriend had leren kennen, maar uw kennis over uw vriend kon allerm minst overtuigen. Zo wist u niet eens zijn volledige naam, wist u niet wanneer hij geboren was, wat hij had gestudeerd, wist u niets te vertellen over zijn familie, noch had u één foto samen (CGVS, p. 18-19). Nochtans had u zelf verklaard dat hij voor u meer dan een vriend was, maar eerder een broer (CGVS, p. 16). Dergelijke vage verklaringen vallen daar evenwel moeilijk mee te rijmen.

U verklaarde **verder** dat op een dag uw vriend iemand had gebeld met uw telefoon nadat hij de Taliban had gespot. U verklaarde dat de Taliban al even in het hotel verbleef (CGVS, p. 18), maar wist dan weer

niet hoe lang ze daar al verbleven. U had verder geen idee wanneer u zelf de Taliban had gezien en kon het niet beter plaatsen dan twintig dagen voor mijn vertrek. Een Afghaanse datum bleek vreemd genoeg helemaal onmogelijk (CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw vriend zijn commandant had gebeld, maar u had dan weer geen enkel idee wie die commandant was (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u de mensen van de NDS zou herkennen, geraakte u niet verder dan dat ze hetzelfde zijn als uw vriend Sharif (CGVS, p. 19). U kon enkel toevoegen dat ze groene of bruine uniformen zouden hebben. **Bij uitbreiding** moest u aangeven dat u eigenlijk geen informatie hebt over de NDS. Vreemd genoeg had u zelfs geen idee wat de job van uw vriend was bij de NDS (CGVS, p. 20). Gevraagd wie de taliban waren die gearresteerd werden in het hotel, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U had zelfs geen idee wie de leiders van de taliban in uw district waren (CGVS, p. 20). Op de vraag wanneer zij dan naar uw huis zouden zijn gekomen antwoordde u eerder vaag zeven, acht of negen dagen later. Weinig precies. Een datum wist u evenmin (CGVS, p. 20). U werd meegenomen, maar wist niet waarheen. Zo kon u enkel vermelden dat het Khogyani (district) was (CGVS, p. 21). Ook de beschrijving van de mensen die u hadden meegenomen hadden kon niet overtuigen. Zo gaf u nogal stereotiep aan dat ze baarden, tulbanden en wapens hadden. Wie ze waren wist u blijkbaar niet. U zou tijdens uw gevangenschap ook hebben gesproken met een talibancommandant, maar ook hier had u geen idee wie de persoon was en verviel u evenzeer in een stereotiepe verklaring: "hij had grote witte tulband" (CGVS, p. 21). U voegde ook nog toe dat na uw vertrek uw ouders werden gedood (CGVS, p. 7, 22). U had echter geen idee wanneer ze om het leven kwamen, noch kon u duiden hoe ze om het leven waren gekomen en verklaarde u nogal algemeen: "de taliban". Wie hen had vermoord, wist u niet (CGVS, p. 22). Tot meldde u ook dat u kon ontsnappen bij de Taliban aangezien u hun vertrouwen had gewonnen (CGVS, p. 17), hetgeen in schril contrast staat met wat u bij de DVZ had verklaard. Zo liet u daar optekenen dat u "te veel informatie over hen had en ze me daarom niet zomaar konden laten gaan" en dat "ik moest met hen samenwerken, anders gingen ze me vermoorden". Dat ze dan zomaar de deur van uw kamer zouden openlaten (CGVS, p. 17), is weinig serieus. De verschoning dat het de fout van de tolk is (CGVS, p. 22), is weinig afdoend.

Het CGVS wenst er in dit licht ook op te wijzen dat het gehoor bij de DVZ werd afgenomen met behulp van een tolk die het Dari machtig was. U had zelf aangegeven het Dari voldoende te beheersen en het gehoor in het Dari wenste te laten verlopen. Bovendien maakte u tijdens het gehoor bij de DVZ geen enkele melding van eventuele problemen, noch nam u sinds uw gehoor in april 2016, geen enkel initiatief om eventuele fouten recht te zetten. Wat er ook van zij, uw verklaringen werden u na afloop van het gehoor voorgelezen, u verklaarde zich ook akkoord en gaf tijdens het gehoor op CGVS aan dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 2). **In ieder geval biedt dit geenszins een verschoning voor het geheel van bovenstaande vage verklaringen.**

Ten tweede wist u evenmin te overtuigen betreffende de door u geschetste reisweg. Vooreerst legde u geen enkel document (tickets, foto's, ...) neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 26). Verder is het opvallend dat u enkel kon aangeven dat u vertrok op 3 oktober 2014 uit Afghanistan, maar geen idee had welke de Afghaanse datum eigenlijk zou zijn. (CGVS, p. 11). Hoewel couranter gebruikt in uw regio, is het merkwaardig dat u eigenlijk helemaal niet goed op de hoogte leek van enige data volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 11-12, 24). De verschoning dat u onopgeleid bent en nooit naar school ging, valt dan ook moeilijk te rijmen met het gebruik van de Westerse kalender en doet vermoeden dat dat u op een andere manier, moment of eventueel via een langer verblijf in andere landen (bvb. Pakistan) zou hebben gereisd. Dat u zou verklaren dat op documenten in Afghanistan telkens de Westerse datum zou staan sterkt dit vermoeden (CGVS, p. 24). U zou verder hebben gereisd via Iran, maar kon naast Teheran geen enkele plaats opnoemen die u zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 14), noch wist u waar u de grens had overgestoken met Turkije en leek u merkwaardig genoeg niet op de hoogte langs welke kant van de weg men rijdt in Iran (CGVS, p. 15). U had naast één stad in Bulgarije, geen enkel idee welke steden u nog zou zijn tegengekomen onderweg. Dergelijke vage verklaringen over uw reisweg ondermijnen eens te meer uw geloofwaardigheid. **Volledigheidshalve** voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 9 december 2015, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, zoals in casu het dorp **Chak Noori** worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Omtrent de ontvankelijkheid

2.1. Verzoeker ontwikkelt een aantal middelen gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2017.

2.2. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en adequate behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dermate samenhangend zijn dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot *"weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *"bevel om het grondgebied te verlaten"*, afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep immers worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, doch integendeel de snelle instaat stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *"Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen."* Met toepassing van deze bepaling zal het

beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het betrekking heeft op het *“bevel om het grondgebied te verlaten”*, uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

3. Omtrent de gegrondheid

3.1. Verzoeker is van oordeel dat hij zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt zoals voorzien in het Verdrag van Genève en een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw identiteit, relaas en reisweg. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 21 april 2016, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en asielrelaas zo goed mogelijk te staven. Betreffende dergelijke documenten merkte u op dat u deze eerstdaags verwachtte (Gehoorverslag CGVS, d.d. 8 februari 2017, p. 2-3). Het CGVS heeft tot op heden echter geen enkel document van u mogen ontvangen. Hoe dan ook is het opvallend dat u pas zo’n twee weken geleden (CGVS, p. 3), naar uw documenten zou hebben gevraagd. Gezien u toch al geruime tijd in België verblijft en het belang van documenten u meermaals werd meegedeeld, lijkt het er dan ook sterk op dat u geen of weinig ernstige inspanningen hebt geleverd om dergelijke documenten te bekomen. De verschoning die u hiervoor aanhaalt, dat u het meermaals vroeg, maar uw contactpersoon het nooit opstuurde is weinig afdoend. Zo regelde uw contactpersoon eveneens uw vertrek vanuit Afghanistan, waardoor het weinig logisch lijkt dat hij niet eens de moeite zou doen om dergelijke belangrijke documenten te verzenden (CGVS, p. 23). Van iemand die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan nochtans verwacht worden dat hij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zijn asielaanvraag en identiteit te staven. Door dit tekenend gebrek aan medewerking wordt de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, ernstig aangetast. Deze desinteresse in uw asielaanvraag tast bijgevolg ook uw geloofwaardigheid aan. Derhalve dient eveneens te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit. Het ontbreken van enig identiteitsbewijs houdt eveneens een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo verklaarde u een winkel te hebben in Jalalabad-stad, waar u uw vriend leerde kennen (CGVS, p. 16). Het is dan ook vreemd dat u geen enkel document wist neer te leggen van uw winkel, noch had u ook maar één foto (CGVS, p. 10). Hoe dan ook, u verklaarde dat u er ongeveer tweeënhalf jaar geleden uw vriend had leren kennen, maar uw kennis over uw vriend kon allerminst overtuigen. Zo wist u niet eens zijn volledige naam, wist u niet wanneer hij geboren was, wat hij had gestudeerd, wist u niets te vertellen over zijn familie, noch had u één foto samen (CGVS, p. 18-19). Nochtans had u zelf verklaard dat hij voor u meer dan een vriend was, maar eerder een broer (CGVS, p. 16). Dergelijke vage verklaringen vallen daar evenwel moeilijk mee te rijmen.

U verklaarde verder dat op een dag uw vriend iemand had gebeld met uw telefoon nadat hij de Taliban had gespot. U verklaarde dat de Taliban al even in het hotel verbleef (CGVS, p. 18), maar wist dan weer niet hoe lang ze daar al verbleven. U had verder geen idee wanneer u zelf de Taliban had gezien en kon het niet beter plaatsen dan twintig dagen voor mijn vertrek. Een Afghaanse datum bleek vreemd genoeg helemaal onmogelijk (CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw vriend zijn commandant had gebeld, maar u had dan weer geen enkel idee wie die commandant was (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe u de mensen van de NDS zou herkennen, geraakte u niet verder dan dat ze hetzelfde zijn als uw vriend Sharif (CGVS, p. 19). U kon enkel toevoegen dat ze groene of bruine uniformen zouden hebben. Bij uitbreiding moest u aangeven dat u eigenlijk geen informatie hebt over de NDS. Vreemd genoeg had u zelfs geen idee wat de job van uw vriend was bij de NDS (CGVS, p. 20). Gevraagd wie de taliban waren die gearresteerd werden in het hotel, moest u eveneens het antwoord schuldig blijven. U had zelfs geen idee wie de leiders van de taliban in uw district waren (CGVS, p. 20). Op de vraag wanneer zij dan naar uw huis zouden zijn gekomen antwoordde u eerder vaag zeven, acht of negen dagen later. Weinig

precies. Een datum wist u evenmin (CGVS, p. 20). U werd meegenomen, maar wist niet waarheen. Zo kon u enkel vermelden dat het Khogyani (district) was (CGVS, p. 21). Ook de beschrijving van de mensen die u hadden meegenomen hadden kon niet overtuigen. Zo gaf u nogal stereotiep aan dat ze baarden, tulbanden en wapens hadden. Wie ze waren wist u blijkbaar niet. U zou tijdens uw gevangenschap ook hebben gesproken met een talibancommandant, maar ook hier had u geen idee wie de persoon was en verviel u evenzeer in een stereotiepe verklaring: "hij had grote witte tulband" (CGVS, p. 21). U voegde ook nog toe dat na uw vertrek uw ouders werden gedood (CGVS, p. 7, 22). U had echter geen idee wanneer ze om het leven kwamen, noch kon u duiden hoe ze om het leven waren gekomen en verklaarde u nogal algemeen: "de taliban". Wie hen had vermoord, wist u niet (CGVS, p. 22). Tot meldde u ook dat u kon ontsnappen bij de Taliban aangezien u hun vertrouwen had gewonnen (CGVS, p. 17), hetgeen in schril contrast staat met wat u bij de DVZ had verklaard. Zo liet u daar optekenen dat u "te veel informatie over hen had en ze me daarom niet zomaar konden laten gaan" en dat "ik moest met hen samenwerken, anders gingen ze me vermoorden". Dat ze dan zomaar de deur van uw kamer zouden openlaten (CGVS, p. 17), is weinig serieus. De verschoning dat het de fout van de tolk is (CGVS, p. 22), is weinig afdoend.

Het CGVS wenst er in dit licht ook op te wijzen dat het gehoor bij de DVZ werd afgenomen met behulp van een tolk die het Dari machtig was. U had zelf aangegeven het Dari voldoende te beheersen en het gehoor in het Dari wenste te laten verlopen. Bovendien maakte u tijdens het gehoor bij de DVZ geen enkele melding van eventuele problemen, noch nam u sinds uw gehoor in april 2016, geen enkel initiatief om eventuele fouten recht te zetten. Wat er ook van zij, uw verklaringen werden u na afloop van het gehoor voorgelezen, u verklaarde zich ook akkoord en gaf tijdens het gehoor op CGVS aan dat alles goed was verlopen (CGVS, p. 2). In ieder geval biedt dit geenszins een verschoning voor het geheel van bovenstaande vage verklaringen.

Ten tweede wist u evenmin te overtuigen betreffende de door u geschetste reisweg. Vooreerst legde u geen enkel document (tickets, foto's, ...) neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 26). Verder is het opvallend dat u enkel kon aangeven dat u vertrok op 3 oktober 2014 uit Afghanistan, maar geen idee had welke de Afghaanse datum eigenlijk zou zijn. (CGVS, p. 11). Hoewel couranter gebruikt in uw regio, is het merkwaardig dat u eigenlijk helemaal niet goed op de hoogte leek van enige data volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 11-12, 24). De verschoning dat u onopgeleid bent en nooit naar school ging, valt dan ook moeilijk te rijmen met het gebruik van de Westerse kalender en doet vermoeden dat dat u op een andere manier, moment of eventueel via een langer verblijf in andere landen (bvb. Pakistan) zou hebben gereisd. Dat u zou verklaren dat op documenten in Afghanistan telkens de Westerse datum zou staan sterkt dit vermoeden (CGVS, p. 24). U zou verder hebben gereisd via Iran, maar kon naast Teheran geen enkele plaats opnoemen die u zou zijn gepasseerd (CGVS, p. 14), noch wist u waar u de grens had overgestoken met Turkije en leek u merkwaardig genoeg niet op de hoogte langs welke kant van de weg men rijdt in Iran (CGVS, p. 15). U had naast één stad in Bulgarije, geen enkel idee welke steden u nog zou zijn tegengekomen onderweg. Dergelijke vage verklaringen over uw reisweg ondermijnen eens te meer uw geloofwaardigheid. Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, d.d. 9 december 2015, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verzoekschrift een aantal stukken voegt waaronder drie stukken stellende dat hij deze stukken bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen binnenbracht op 20 februari 2017, zijnde de dag voor het nemen van de bestreden beslissing en die zijn identiteit en asielerelaas staven. Naar eigen zeggen betreffen deze stukken het bewijs van overlijden van zijn ouders, de taskara van zijn vader en zijn eigen taskara. Geen van deze stukken ging gepaard met een vertaling. Evenmin werd een vertaling bij het verzoekschrift gevoegd. Met het neerleggen van de taskara's kan verzoeker hoe dan ook geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn identiteit en gebrek aan medewerking en desinteresse op dit punt. Met het argument dat hij deze

stukken alsnog neerlegde de dag voordat de bestreden beslissing werd genomen verschoont hij zijn handelen en verklaringen niet. Verzoeker verblijft immers sinds november 2015 in België en diende een asielaanvraag in. Bij het invullen van de vragenlijst in april 2016 werd verzoeker reeds uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten, derwijze dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij ernstige pogingen doet om zijn asielrelaas en identiteit te staven. De Raad ziet evenmin in op welke wijze zowel de taskara's als het bewijs van overlijden van zijn ouders zijn verklaringen zouden kunnen ondersteunen. Zoals reeds gesteld werd er geen vertaling neergelegd, ook geeft verzoeker in het verzoekschrift geen enkele duiding bij deze documenten en in het bijzonder bij het overlijdenscertificaat van zijn ouders. In de bestreden beslissing werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen nadere informatie had met betrekking tot de dood van zijn ouders. In het verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe te verwijzen naar dit document doch duidt op geen enkel ogenblik aan op welke manier dit bij machte zou zijn afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen en de dood van zijn ouders te linken aan zijn eigen problemen.

Bij het verzoekschrift worden eveneens een adreskaartje van de winkel die hij had in Afghanistan, de taskara van de persoon waar hij onderdook en die hem hulp verleende bij zijn vlucht, een schrijven van zijn oom naar de politiediensten, een antwoordschrijven van de politie en de enveloppe waarmee de documenten werden opgestuurd gevoegd. Ter terechtzitting worden de originele versies van voormelde documenten neergelegd. Met betrekking tot deze documenten, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Waar verzoeker stelt dat de persoon waar hij onderdook en die hem hulp verleende bij zijn vlucht een videoboodschap heeft ingesproken over zijn problemen, moet worden opgemerkt dat deze videoboodschap niet werd neergelegd. Hoe dan ook heeft een dergelijk boodschap een gesolliciteerd karakter en ontbeert derhalve objectieve bewijswaarde.

Het gegeven dat hem niet kan verweten worden dat hij geen enkel fotografisch bewijs van zijn winkel kan neerleggen omdat het hem niet gevraagd werd, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat hij geen enkel document van zijn winkel wist neer te leggen, zelfs geen foto. De Raad stelt vast dat verzoeker nog steeds geen enkel bewijs neerlegt van zijn bewering een eigen winkel te hebben gehad. Een (niet vertaald) adreskaartje is zeer gemakkelijk na te maken en kan dan ook geenszins worden beschouwd als een officieel document ten bewijze van zijn hoedanigheid als eigenaar van een winkel.

De argumenten dat zijn geloofwaardigheid niet is aangetast en zijn verklaringen niet vaag zijn is louter de ontkenning van wat hoger werd vastgesteld doch is niet bij machte om hier afbreuk aan te doen.

Dat het niet ongeloofwaardig is dat hij weinig kon vertellen over de NDS omdat hij pas kort voor zijn vertrek ontdekte dat zijn vriend een spion was, kan zijn gebrek aan informatie omtrent tal van aspecten in verband met zijn problemen niet verschonen. Met betrekking tot de NDS kwam verzoeker niet verder dat de mensen van NDS hetzelfde zijn als zijn vriend en dat ze groene of bruine uniformen zouden hebben. Ook al kwam verzoeker kort voor zijn vertrek te weten dat zijn vriend bij NDS werkte, dan nog kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij concretere informatie heeft over NDS en minstens uitsluitel heeft over de kleur van hun uniform.

De stelling dat hij danig onder de indruk was van zijn ontvoering door de taliban waardoor hij zich niet veel meer kan herinneren van zijn gevangenschap overtuigt niet. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Wat betreft de opmerking dat verzoeker tijdens en na het gehoor vaststelde dat de tolk Dari niet steeds letterlijk vertaalde wat hij verklaarde tijdens het interview, moet worden vastgesteld dat verzoeker hiermee het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken bedoelde. Verzoeker gaf op het einde van dit interview weliswaar te kennen dat hij bij zijn volgende interview liever Pashtou zou spreken omdat dit zijn moedertaal is, doch gaf op geen enkel ogenblik te kennen dat de tolk niet letterlijk vertaalde wat hij verklaarde of dat er enig probleem was met betrekking tot de vertaling. Ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat op verzoekers vraag met een

Pashtou tolk werd afgenomen, wanneer gepolst werd naar het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoeker aan dat alles ok was en bevestigde hij dat het interview goed verlopen was. Waar hij thans stelt dat de tolk Dari niet steeds alles letterlijk vertaalde beperkt hij zich dan ook tot een *post factum* verklaring. Bovendien licht hij op generlei wijze concreet toe op welke manier dit afbreuk zou kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

De argumentatie dat hij onopgeleid is en nooit naar school ging, kan evenmin een ander licht werpen op de bovenstaande vaststellingen. Verzoeker toont niet aan dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens dermate aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn asielrelaas op een coherente en concrete wijze uit te doeken te doen en aannemelijk te maken.

Het gegeven dat er in Hongarije geen vingerafdrukken werden genomen doet niets af aan het gegeven dat verzoeker geen asiel heeft gevraagd in de Europese landen die hij doorkruiste. Dat hij de kans niet zou hebben gehad om asiel aan te vragen wordt dan ook niet aangetoond.

Gelet op wat voorafgaat, is *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, zoals in casu Chak Noori worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan

asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”.

Waar verzoeker bepaalde aspecten van wat voorafgaat herhaalt, doet hij er uiteraard geen afbreuk aan.

In dit licht voegt de verwerende partij aan haar verweernota nog het rapport van Landinfo getiteld “Afghanistan: the security situation in Nangarhar province” van 13 oktober 2016 (Engelse vertaling) toe. Hieruit blijkt dat het district waarvan verzoeker afkomstig is, Surkhrod, hoofdzakelijk onder controle staat van de autoriteiten, met een relatief grote aanwezigheid van de veiligheidsdiensten (ANSF), en de typologie van het geweld in het district gelijklopend is aan dit in de stad Jalalabad, zoals dit beschreven wordt in de bestreden beslissing. Hoe dan ook, niettegenstaande er zich ook in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dat er veiligheidstroepen aanwezig zijn maakt niet dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers herkomststreek.

De verwijzing naar het standpunt van het UNHCR van 19 april 2016 over de veiligheidssituatie en de impact op burgers doet aan voormelde concrete en actuele informatie geen afbreuk.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF